

СПРОТИВ

число **20**
13 квітня
2023

ЧАСОПИС СИЛ ТЕРИТОРІАЛЬНОЇ ОБОРОНИ ЗСУ

НОМЕР ГАРЯЧОЇ ЛІНІЇ 0 800 507 028

Щодня гаряча лінія Командування Сил територіальної оборони ЗСУ приймає звернення від наших військовослужбовців. Бійці та їхні рідні можуть поставити свої запитання за номером 0 800 507 028.

«В НАС БУЛО ТРИ ГРАНАТОМЕТИ ПРОТИ КОЛОНИ БРОНЕТЕХНІКИ»

Рік тому, на початку квітня, українські війська звільнили Київщину від окупанта. Добровольці не боялися взяти в руки зброю, щоб дати відсіч агресору, навіть коли сили були дуже нерівні.

На початку квітня минулого року було звільнено передмістя Києва від російського агресора. В яких умовах доводилося воювати з ворогом на підступах до столиці, згадує Олександр «Танго» Котенко, боєць 243-го батальйону Сил ТРО, який брав участь у боях за Ірпін у лютому-березні 2022-го.

ЖИТТЯ ДО ВІЙНИ

Позивний «Танго» я взяв собі ще в 2014-му, коли тренувався з «Українським легионом». Танго — це моє хобі, я танцюю аргентинське танго вже багато років, ще до того, як став психологом. А за першою освітою я інженер-програміст.

До армії жодного стосунку ніколи не мав — взагалі вважався непридатним до військової служби. Проте перед початком повномасштабного російського вторгнення написав у військкоматі Ірпеня розписку, що вважаю себе придатним.

ПРО 24 ЛЮТОГО

Дружина прокинулася перша, розбудила мене: «Здається, почалася війна — весь фейсбук у новинах».

Ми жили в доволі затишній місцині, де спочатку не було чути вибухів. Ще до початку вторгнення у нас була домовленість щодо того, хто що робить. Тож коли стало зрозуміло, що відбувається, я зібрався і пішов до військкомату, а дружина лишилася з дітьми. За першої ж мож-

ливості вони евакуювалися.

У військкоматі був хаос. Зброю отримали, здається, лише 25 чи 26 лютого. Росіяни були вже близько. 27 лютого вони вже захопили Бучу, і ми прийняли перший бій в Ірпені. Ми з хлопцями стояли на «Жирафі» — позиції поруч з однойменним ТРЦ, який зрештою був знищений росіянами. Ми саме обговорювали, як будувати блокпост та як укріплювати позиції, коли хтось крикнув: «Танки!». Ми визирнули... Справді, йшла колона. Схопили зброю — я був помічником кулеметника — залягли, вичікували.

Першим вистрелив гранатометник. Вдало — підбив першу машину. Колона зупинилась. Потім ми підбили ще декілька машин. Проти колони танків в нас було лише три гранатомети, але з того боку про це не знали.

Після першого пострілу з РПГ ми відкрили вогонь по колоні з усього, що мали. По тих, хто сидів на броні. Хвіст колони спробував здати назад. Одна з машин попереду почала задкувати і потрапила в кювет. Словом, тих, хто був у голові колони, ми «поклали».

Потім колону накрили з повітря. Ми не знаємо, чим саме, але знамените фото зі знищеною колоною російської техніки на одній з вулиць Бучі бачили всі.

Під час боїв особливих емоцій не пам'ятаю — чесно кажучи, тоді було не до них. Більше керувалися логікою: звідки вести вогонь, де укритися. Усвідомлення і почуття наздоганяли потім.

В тому першому бою особливо й не сподівалися вижити — знали, що йде колона, близько сотні танків. І нас — 50 осіб. Тож жодних ілюзій не було. Ми не очікували, що вони злякаються і повернуть назад.

Якщо не рахувати диверсійних дій окупантів, за той час було три великі штурми блокпоста «Жираф», які ми відбивали.

Весь березень 2022-го для нас як стос фотографій. Зараз вже складно згадати послідовність подій. Пам'ятаю, як почалися обстріли Ірпеня. Я тоді допомагав групі аеророзвідки. Якогось дня ми пішли розвідати, що відбувається в Бучі. Я з напарником прикривав операторів дрона. Почули, як над нами в різні сторони, неприцільно, летять міни — після цього в різних районах Ірпеня почалися пожежі. Ми тільки приблизно могли бачити звідки стріляють, і при цьому не могли нічим відповісти. В нас були тільки стрілецька зброя, кілька «мух» та РПГ.

В Ірпін з півночі ведуть три в'їзні дороги. Ми контролювали дві з них. Для третього, найзахіднішого, блокпосту в нас не було достатньої кількості людей. Росіяни змогли пробитися через нього і захопили приблизно третину міста. Думаю, в них було достатньо сил, щоб дотиснути і захопити місто повністю. На постійній основі Ірпін захищало небагато людей. Я був упевнений, що нас будуть дотискати. Іноді ми не розуміли, чому вони не наступають — ми були оточені з трьох боків. Не знаю, як росіяни бачи-

ли ситуацію, але нам здавалося, що вони цілком могли нас вибити.

Періодично приїжджали різні підрозділи, як на сафарі. Правий сектор, азовці... Відстріляли по своїх цілях і поїхали. В них на руках бувала важка зброя, в тому числі, іноземна. Вони відстрілювали БК і виходили. А росіяни відігралися вже на нас (сміється).

На початку березня до нас на підмогу прийшов танк. Це неабияк підняло нам тоді настрій! Наступний штурм він зупинив вдалим вогнем. Його значно «потріпало», було пошкоджено систему наведення, але навіть пошкоджений він виручав, відволікаючи на себе увагу.

В кінці березня обстріли і атаки стали більш агресивними. Особливо дісталася блокпосту «Караван гала» — туди росіяни нагнали людей і танків.

В Ірпені ми воювали до 21 чи 22 березня. Потім нас змогли замінити регулярні війська. Ми готувалися повертатися, звільняти рідне місто, але потім надійшла інформація, що росіяни втекли з Ірпеня.

Ми називали себе «Ротно-тактична група «Ірпін»». Нашим лідером був Повстанець (зараз командир роти в батальйоні). На той час якогось офіційного статусу не мали. Ми не думали про це. Нам важливо було захистити свій край. То вже в квітні ми всім загonom ввійшли в 243-й батальйон. Взагалі в батальйоні зараз дві роти — це ірпінчани.

ПРИВІТАННЯ КОМАНДУВАЧА СИЛ ТЕРИТОРІАЛЬНОЇ ОБОРОНИ З ВЕЛИКОДНЕМ

**Дорогі побратими та посестри!
Шановні воїни!**

Великдень — найважливіше і найсвітліше християнське свято. Ми святкуємо сьогодні, не випускаючи зброї з рук і не припиняючи бити окупантів на нашій землі.

Так святкували понад сто років тому Січові стрільці та воїни УНР. Такий Великдень був у вояків УПА. І такий він сьогодні в нас.

Христове Воскресіння — це свято перемоги життя над смертю. Правди над брехнею і добра над злом.

Наші Збройні Сили щоденно наближають власну Перемогу над ворогом. Військо, що боронить життя завжди здобуде звияту над ордою, яка несе смерть.

Бо перемагає той, на чиему боці правда. Сильніший той, кого підтримує весь цивілізований світ. І безстрашніший — на чиему боці Господь.

Дороге воїнство! Нехай ваші серця наповнить радість Великодня, а щира християнська віра зміцнить ваш дух.

Бажаю вам та вашим рідним стійко та з гідністю пережити ці нелегкі часи. А наступний Великдень зустріти разом, в теплому родинному колі. Нехай воскреслий Христос своєю благодаттю береже Україну та кожного, хто її захищає.

Христос Воскрес!
Воїстину Воскрес!

3 повагою,
Командувач Сил територіальної оборони ЗСУ,
генерал-майор Ігор ТАНЦЮРА

ВБЕРЕГТИСЯ ПІД ЧАС МАСОВАНОГО АРТОБСТРІЛУ

Масований артилерійський обстріл або бомбовий удар авіації – серйозний виклик для психіки бійця. Ще у 2014 році Штабом Антитерористичних операцій Луганської і Донецької областей було видано «Порадник переможцю», де викладено принципи поведіння бійців під час артилерійських та авіаційних обстрілів. Поради залишаються актуальними і на сьогодні.

КУДИ ЦІЛИТЬ МІНА

Перш за все, якщо по підрозділу ведеться прицільний обстріл, слід розосередитися. Якщо декілька снарядів однієї гармати розриваються по різні боки від позиції, то є вірогідність, що наступний постріл може уразити вашу позицію.

Під час бомбардування слід прикривати вуха долонями, а рот тримати відкритим – щоб зберегти барабанні перетинки.

Системи залпового реактивного вогню не відрізняються великою точністю і накривають велику територію. Закономірності тут дуже маловірогідні, і головне – пережити залп, який триває від декількох секунд до декількох десятків секунд.

У подальшій паузі є можливість пере-

дислокуватися або краще сховатися. Бомбардування артилерії часто не дає підняти голову впродовж тривалого часу, але йому властиве постійне коригування вогню.

У цьому випадку правило «снаряд не потрапляє в одну і ту ж воронку двічі» – це чиста правда. До того ж воронки – це завжди гарне укриття. Авіаудари зазвичай відрізняються невеликою тривалістю, але високою потужністю і точністю. У цій ситуації важливо швидко зорієнтуватися, що насправді є метою нальоту, і діяти відповідно до цього.

ЯК ПОВОДИТИСЯ ПІД ЧАС ОБСТРІЛУ НА ВУЛИЦІ

Зважаючи на наведені нижче чинники, можна сформулювати ряд нескладних правил, які суттєво підвищать шанси вижити при бомбардуванні.

Погана ідея – кудись бігти і взагалі знаходитися у вертикальному положенні, якщо вибухи лунають зовсім поряд. Так людина найбільш ризикуює отримати контузію або уламок. Впасти на землю і закрити голову руками – простий і швидкий спосіб порятунку, якщо часу шукати шляхи для відступу немає.

Але людина, що лежить на ідеально плаській поверхні, ризикуює не менше, ніж стоячи на ногах. Укриття від бомбардування – це те, що може врятувати життя. Утім не варто думати, що укриттям слугує тільки стаціонарне бомбосховище. Можна просто лягти на землю. Добре, якщо є якийсь виступ (навіть тротуар), канава або заглиблення в землі.

Якщо поруч є якась бетонна конструкція – лягти поряд з нею. Лежати треба, щоб знизити шанс влучання улаmkів. Усе це не допоможе у випадку прямого влучання, але знизить шанси на уламкове поранення.

Артилерійський обстріл не триває вечно, максимум – двадцять хвилин. Авіаналіт – значно менше.

За можливості намагайтеся бути у приміщенні, а не на вулиці.

Водночас слід вибирати невеликі капітальні будівлі з підвалом.

Також слід уникати близькості техніки, автомобілів, пожежонебезпечних і вибухонебезпечних об'єктів, що завжди несуть небезпеку для людей поблизу.

Надзвичайно небезпечні й сучасні будівлі, які недостатньо міцні, проте містять велику кількість вікон, вітрин, скляних елементів. У разі вибуху таке укриття складеться, як картковий будиночок, а будь-яка скляна поверхня перетвориться на купу гострих улаmkів навіть у разі невеликої ударної хвилі.

Рятуватися у якійсь водоймі теж не варто. При влучанні в неї бомби або снаряди на всі боки розходить неймовірної сили вибухова хвиля, яка призводить до важких гідроударів.

Де б людина не рятувалася від бомбардування, дуже важливо не лише уникнути прямого ураження, але і зберегти зір, слух, можливість рухатися і ясно мислити. Ада-

звукове ураження може запросто позбавити можливості чути, призвести до розривів барабаних перетинок тощо. Саме тому рекомендовано переключувати бомбардування, щільно закривши вуха руками і трохи відкривши рот для регулювання тиску.

УКРИТТЯ ВСЕРЕДИНИ БУДИНКУ

Якщо у будинку є підвал – слід іти туди. Якщо немає – спуститися на нижні поверхи й укритися в тій кімнаті, де навкруги буде більше бетону (знайти несучі стіни). Якщо стіни усіх кімнат виходять на вулицю – краще вийти на сходовий майданчик. І в жодному разі не знаходитися навпроти вікон.

Якщо відомо, з якого боку ведеться обстріл, то необхідно вибрати найвіддаленішу кімнату з протилежного боку. У вибраному місці – сісти на підлогу біля стіни: чим нижче людина знаходиться під час влучання снаряда, тим більше шансів, що її не зачепить уламком.

Слід зауважити, що підвали в приватних будинках може завалити.

Тому обов'язково залиште у будинку на видному місці великий плакат, що впадає в очі: «Під час бомбардувань ми у підвалі», і вказати, де саме той знаходиться. Не забути узяти із собою телефони, радіо на батарейках, воду.

ПОТРАПИЛИ ПІД ОБСТРІЛ У МАШИНІ

При пересуванні автомобілем під час бомбардування або артобстрілу більше шансів вижити, якщо зупинитися і лягти. Але не поряд з машиною, бо цілити будуть саме у неї, а коли влучать, то вона вибухне разом з тими, хто всередині.

Потрібно вилізти (краще з протилежного від обстрілу боку) і повзком переміститися чимдалі, а потім лягти.

НАСТАНОВИ СПЕНСЕРА ЩОДО МІСЬКИХ БОЇВ

Джон Спенсер – науковець, автор, учасник бойових дій, міжнародно визнаний експерт та радник з питань ведення бою в умовах міста. Він присвятив більше 25 років службі в армії США, зокрема – двічі був у Іраку, де брав участь у боях, що велись у міських умовах.

У своєму мініпосібнику, який викладено, серед іншого, і на офіційному сайті Міноборони України, автор дає ряд корисних порад військовослужбовцям на війні, зокрема для міст, де точаться бої.

Ми наводимо так звані «Настанови Спенсера» з ведення оборони в міському середовищі:

1. Оборона – найбільш ефективний варіант ведення бойових дій. Ворог змушений буде сам прийти до вас, а ви маєте перебувати на підготовлених позиціях. Ворогам доведеться відкрито переходити вулиці, щоб на вас напасти. Вбивайте їх на вулицях та в провулках.

2. Ніколи не припиняйте підготовку до оборони. Навіть у бою продовжуйте укріплювати свої позиції.

3. Робіть так, щоб ворог ішов туди, куди хочете ви, а не він. Будуйте загородження якомога вище.

Перекривайте всі вулиці, провулки, двері та вікна. Перетворіть місто на фортецю з купою стін, під час подолання яких ворог потраплятиме в заготовлені вами пастки.

4. Використовуйте бетон. Бетон – найкращий матеріал для захисних споруд. Не використовуйте дерево та мішки з піском – такі укріплення ослабкі. Армований бетон – один із найнадійніших матеріалів. Будуйте з нього загородження та бойові позиції.

5. Завжди маскуйтеся, маскуйте свої позиції та зброю. Завжди поводьтеся так, ніби ворог бачить вас згори. Якщо вас помітно, ворог може атакувати вас ракетами, бомбами та мінами. Якщо ви завжди непомітні, пересуваєтеся всередині будівель та між пасток між будівлями, ворог не зможе вас атакувати.

6. Використовуйте будь-які наявні підземні шляхи. Якщо під вами їх немає – викопайте. Перед тим як штурмувати, вас бомбитимуть. Підземні шляхи дозволяють сховатися, втекти, захиститися, забезпечити зберігання запасів, пересуватися та переходити в контрнаступ.

7. Не очікуваність – вирішальна. Ворог не бачить крізь бетон. Ви маєте можливість самі визначити, коли та звідки почати бій.

Ворог дуже боїться снайперів, які працюють в умовах міських забудов. Зробіть так, щоб ворог думав, що снайпер – в кожному вікні.

8. Ведіть бій у складі груп. Вести бій поодинці – недостатньо, в групі має бути щонайменше 3-5 бійців.

9. Нападайте лише із захищених та замаскованих позицій. Неважливо, кидаєте ви щось чи ведете вогонь: робіть це, перебуваючи в будівлі, з вищих або нижчих поверхів, з-за купи будівельного сміття або ненадовго визиравши з-під землі.

10. Завжди плануйте візхід перед тим, як атакувати. Пробивайте отвори в стінах, підлозі, стелі, аби мати змогу пересуватися між кімнатами та будівлями в той час, поки неподалік падають бомби або ворог дуже близько. Викопуйте під житловими будинками та спорудами тунелі для відходу.

Передбачте велику кількість поєднаних між собою позицій для наступу. Заздалегідь забезпечте запаси на всіх позиціях: боеприпаси, гранати, гранати для ручних гранатометів, запаси води тощо.

11. Не дозволяйте застати себе знеацька. Ворог боїться ве-

сти бій в умовах міста. Він спробує непомітно пробратися через лінію оборони. Кількість бійців, які сплять в один і той самий час, не має перевищувати двох третин від загальної кількості.

12. Пийте воду. Помре – битись не зможете. Без води ви зможете вижити максимум 3 дні, а без їжі – 3 тижні. Очищуйте всю воду (кип'ятіть, додавайте розчин хлору чи йод). Якщо сеча прозора – боятись немає чого, якщо її колір жовтий або коричневий – щось не так.

13. Мийте руки перед тим, як їсти. Хвороби можуть вбити швидше, ніж ворожі кулі. Переконайтеся, що туалет знаходиться більш як у 100 метрах від місць, передбачених для вживання їжі й напоїв. Не допускайте того, щоб на їжу сідали мухи.

14. Ви повинні дотримуватися норм права в умовах ведення бойових дій. Ви маєте носити знаки розрізнення, що позначають вас як бійця. Немає значення, як діє ворог: ви маєте дотримуватися норм права, зокрема стосовно ворогів, взятих у полон.

3 книги «Мініпосібник з оборони міст у сучасних умовах»

АНТИДРОН-РУШНИЦЯ СВОЇМИ РУКАМИ

Не секрет, що у сучасній війні активно використовуються дрони. Щоб ефективно протистояти ворожим «пташкам», доводиться закуповувати антидрон-рушниці. Але через їхню високу вартість, широкого застосування вони, на жаль, ще не набули. Втім, невдовзі ситуація може докорінно змінитись.

За час медичної відпустки військовослужбовець ЗСУ своїми руками зробив антидрон-рушницю, яка значно дешевша за свої аналоги.

Вийшов компактний пристрій для роботи на коротких дистанціях (500-700 м). У своїй категорії він працює не гірше, ніж серійні зразки як українського, так і іноземного виробництва: ефективно садить Mavic3, Matrice30, які складають близько 90% того, що літає. Основна ж перевага — ціна.

ПРО СВОЮ РОЗРОБКУ РОЗПОВІДАЄ СЕРГІЙ «СОКІЛ».

Наразі дрони — це один з ключових інструментів ведення війни. І якщо спочатку вони переважно виконували функцію спостереження, то тепер це засоби вогневого ураження противника. І наш ворог активно їх застосовує.

Протидія дронам спочатку була повністю за підрозділами радіоелектронної боротьби. Але кількість дронів настільки зросла, що підрозділи РЕБ не здатні фізично «закрити» всі позиції. А отже, виникає необхідність забезпечити засобами протидії дронам безпосередньо тих, кого вони атакують.

Наявні на ринку пропозиції антидронових рушниць є досить дороговартісними: від 8 до 12 тисяч доларів США. Це унеможливує забезпечення масовості таких засобів протидії.

Так постало питання: «Як створити дешевий доступний пристрій?».

Я розмірковував, а мій побратим написав мені: «Зробиш таке?», і скинув пост з фейсбуку із загальним описом принципу роботи «окопного РЕБ».

Виявилося, що для «мінімальних» потреб цей пристрій може бути досить простим конструктивно і складатиметься з доступних компонентів. Всю необхідну інформацію я отримав з інтернету та від спеціалістів, які займаються розробкою більш складних пристроїв.

І все це з бюджетом близько 700 доларів США. Тобто в 11 разів менше за найдешевшу серійну пропозицію.

На виготовлення першого зразка витратив кілька тижнів: сповільнювало незнання певних нюансів, які з'ясувалися на ходу, та нерозуміння, де придбати необхідні компоненти. Особливо складністю виявився корпус: я хотів зробити його максимально компактним, а відповідних готових «коробочок» знайти не вдалося.

Потім було тестування. Спочатку вдома (я ще перебував у відпустці для лікування після поранення). У мене був під рукою дрон, тож я просто ввімкнув його, і ввімкнув «антидронку»: зв'язок між пультом та дроном «ліг» миттєво. А з ним і домашній WiFi. Трошки політав з таким же результатом: зв'язок надійно глушився.

Другий етап тестування був уже на Донеччині, коли я повернувся у стрій. Тестували його саме РЕБівці, які мали на озброєнні і серійні зразки «рушниці» як українського, так і імпортного виробництва. В результаті вони посадили Mavic3 з відстані близько 700 метрів. Їхній висновок — для своїх завдань працює не гірше за серійні.

Цей найперший зразок уже «несе службу».

Такий результат мене спонукав розмістити відповідний пост у фейсбук з оголошенням збору коштів на закупівлю компонентів для нових екземплярів, і наразі саме цим намагаюся займатися (у вільний від служби час).

Одночасно отримав чимало повідомлень з проханням поділитися інформацією про цей при-

стрій від бажаючих повторити мій досвід. Багато військових сказали, що це те, що їм треба.

Вдосконалювати свій виріб поки не планую: в своїй ніші він виявився досить результативним, а ускладнення приведе лише до незначного підвищення ефективності при значному зростанні собівартості та ускладненні конструктиву.

Та і маю зазначити: я не мав жодного досвіду в сфері радіоелектроніки. За фахом я юрист.

Звісно, було б чудово забезпечити серійний випуск таких «антидронку». Проте предметних пропозицій поки не надійшло.

РУХ МІСТОМ. ТЕХНІКА ПЕРЕСУВАННЯ ПІД ЧАС МІСЬКИХ ОПЕРАЦІЙ

Завдання піхотинців часто пов'язані з великою кількістю пересувань в межах міста у складі піших загонів. Щоб вберегти себе і своїх побратимів від небажаних контактів з супротивником та передчасно не розкрити себе, рухатись необхідно, використовуючи правильні методи пересування містом, зводячи до мінімуму вплив ворожого вогню.

Пересування просто неба в міській місцевості найкраще проводити у складі групи або загону. Це гарантує, що принаймні один із бійців — з-за укриття чи рухаючись поряд — спостерігає за рухом іншого та запобігає «ізолюваності» когось із побратимів. Такий підхід дозволяє швидко вразити ворога, якщо той себе викриє, наприклад, висунувшись з вікна або відкривши вогонь.

ІДЕМО ВУЛИЦЯМИ АБО ВІДКРИТИМИ ДІЛЯНКАМИ

Відкриті території охоплюють парки, площі та великі перехрестя, а також вулиці, відкриті будівлі та великі приміщення, які значною мірою відкриті для зовнішнього огляду. В ідеалі уникайте цих відкритих територій, оскільки вони є потенційними зонами обстрілу зі сторони ворога, особливо кулеметників та снайперів.

Однак завдання часто вимагають пересування саме через такі ділянки. Перетинайте ці

зони, використовуючи ті самі основні прийоми, що й для перетину будь-якої небезпечної зони.

По-перше, визначте дальню позицію, перш ніж рухатися, чітко розуміючи, як вона буде зайнята або захищена.

По-друге, проведіть візуальну розвідку міської місцевості для виявлення ймовірних позицій, що можуть нести загрозу для групи.

Потім виберіть місце на дальній стороні, яке забезпечить найкраще наявне укриття, та прокладіть найкращий маршрут до дальньої позиції, який мінімізує час, за який вас можуть виявити.

Майте на увазі, що своє пересування хоч і можна замаскувати димом, однак системи теплового прицілу здатні бачити крізь нього, і коли димові гранати кидаються на відкриту місцевість, ворог може відкрити вогонь саме туди, очікуючи руху крізь або позаду диму.

Перебігати маршрут до вибраного місця треба якомога швидше.

РУХ ПОПІД БУДІВЛЯМИ

Рух паралельно будівлям зазвичай пов'язаний із рухом узбіччям, але також передбачає пересування площами чи іншими відкритими ділянками між будівлями. Під час контакту використовуйте дим, подавлення вогнем та не залишайтеся довго на одному на місці. Переходячи до сусідніх будинків, члени команди повинні дотримуватися дистанції 3-5 метрів між собою, перестрибуючи вздовж обох сторін вулиці та від укриття до укриття.

ОБЕРЕЖНО З ВІКНАМИ

Найпоширеніші помилки, пов'язані з вікнами у будинках: зазірання у вікна першого поверху при проходженні повз них, а також не помічання підвальних вікон.

Проходячи повз вікно, яке знаходиться на рівні вище колін, залишайтеся біля стін будівлі, будьте нижче рівня вікна, уникайте появи свого силуету у вікні.

ОТЖЕ, ОСНОВНІ НЮАНСИ, ЯКІ СЛІД ЗАПАМ'ЯТАТИ ПІД ЧАС РУХУ МІСТОМ:

- рухайтесь узбіччям паралельно будівлі;
- використовуйте наявне укриття та маскування;
- залишайтеся в тіні;
- пригинайтеся, мінімізуйте свій силует;
- дотримуйтесь пильності під час перетину дверних і віконних отворів;
- швидко переходьте від позиції до позиції.

105 РОКІВ НАЗАД ДОНЕЧЧИНА БУЛА ЗВІЛЬНЕНА ВІД БІЛЬШОВИКІВ

Кіннота 1-го Запорізького пішого полку імені Гетьмана Дорошенка на залізничному вокзалі Бахмута, квітень 1918 р.

У березні-квітні 1918 року українська армія спільно із союзними німецькими та австро-угорськими військами звільнила територію Східної і Південної України від більшовиків. Очолював українські підрозділи, які виганяли більшовиків з Донеччини, генерал Володимир Сікевич.

«Я вислав телеграму до генерала Натієва, військового міністерства і преси: «Микитівна, Горлівка і Ртутний завод – у наших руках», – пише він у своїх спогадах.

Володимир Сікевич народився у вересні 1870 року у містечку Тараща на Київщині. Походив із дворянської сім'ї. Офіцер царської армії. Був двічі поранений під час Першої світової війни. Нагороджений п'ятьма орденами і Георгіївською золотою зброєю. Однак, попри все, вибрав Україну.

Наприкінці 1917, у розпал Української революції, українизував 6-й запасний піхотний полк і присягнув Україні.

У січні-лютому 1918 року, коли російська більшовицька армія наступала на Київ, Володимир Сікевич воював з військами Михайла Муравйова за Київ. Зго-

дом визволяв від більшовиків Лубни, Котоп, Полтаву.

2 березня 1918 року українські війська визволили від більшовиків Київ. До столиці повернулася Центральна Рада та інші органи влади і установи Української Народної Республіки. Тут відбулася і реорганізація збройних сил. Незабаром Запорізька дивізія під командуванням Олександра Натієва виїхала на фронт, щоб боротися за визволення Лівобережної України.

Генерал Натієв поділив свою дивізію на дві частини: одна група на чолі з командиром 2-го Запорізького пішого полку Петром Болбочаном вирушила з Полтави на Харків, а друга на чолі командиром 3-го Гайдамацького полку Володимиром Сікевичем повинна була наступати через Лозову на Донбас.

Після запеклих боїв на підступах до міста, 8 квітня війська Болбочана визволили Харків. Тим часом група Сікевича зайняла Лозову.

Слов'янська група Окремої Запорізької дивізії Армії УНР, яку очолював Володимир Сікевич, мала таке завдання: звільнити Східну Україну і встановити контроль над ресурсами Донецького кам'яновугільного басейну.

15 квітня 1918 після напруженого 12-годинного бою Слов'янська група зайняла станцію Барвінкове на Харківщині. Ворожі війська відступили на Донбас. 17 квітня українське військо увійшло до Донбасу і здобуло Слов'янськ, 18 квітня – Бахмут. 23 квітня 1918 року більшовицькі війська, готуючись до відступу, підірвали мости біля Бахмута, того ж дня війська УНР зайняли станцію Часів Яр.

Робітнича делегація Краматорська зустріла вояків Слов'янської групи з хлібом-сіллю та подарували українським прапор з написом «Нехай цей стяг буде благословенням робітників у боротьбі за незалежну, соборну Україну. Ми з вами!». 25-27 квітня запорожці та німецькі союзники вели важкі бої з більшовиками в районі Горлівки та її околиць – станції Микитівки та Ртутного заводу. Ворог контратакував при підтримці потужного гарматного вогню, однак врешті був змушений відступити.

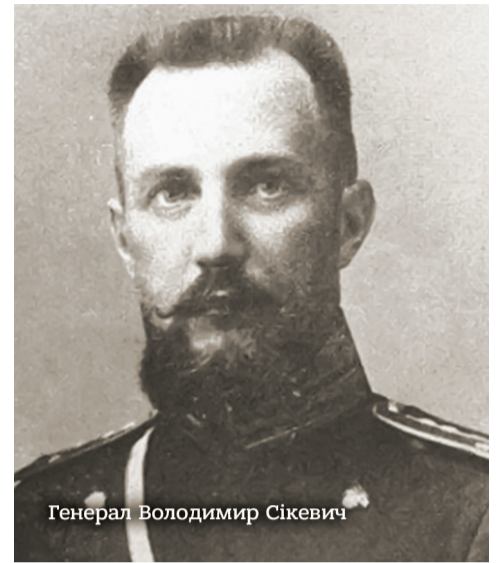
Про ці події Володимир Сікевич пише у своїх спогадах:

«Я скоренько підїхав близько до села і на лінії залізниці, де стояло багато вагонів, виліз на дах одного і почав оглядати поле бійки; бачу, як ворожі гармати б'ють по Горлівці, щоб не допустити туди наші війська.

Я наказав сотникові гарматників, Одинцю, пустити кілька важких снарядів на ворожу гарматну позицію, де гармати стояли у чистому полі. Сотник дуже добре орієнтувався і за кілька хвилин послав їм пару добрих горіхів, які збили з позиції їхню велику гармату, і тим допомогли нашим військам зайняти Горлівку.

Загально бій скінчився на нашу користь. Я вислав телеграму до генерала Натієва, військового міністерства і преси: «Микитівна, Горлівка і Ртутний завод – у наших руках».

Після бою я виставив охорону і дав людям відпочити. Дивлюсь, а кругом нас вже козачня і робітники, що робили в шахтах, купами збираються і ведуть між собою дискусію. Настрій у всіх напружений. (...)

Генерал Володимир Сікевич

В одному місці оратор кричить: «Ну тепер, слава Богу, ми вільні, і ми собі господарі на нашій землі й у своїй хаті, як казав Шевченко: «Де своя правда і сила і воля»».

У період Гетьманату військові частини під командуванням полковника Сікевича охороняли східний кордон України.

У 1919 генерал Сікевич виїхав до Австрії, де як військовий аташе очолював репатріаційну комісію та водночас формував з колишніх військовополонених підрозділи для Армії УНР. У 1920-1924 був послом УНР в Угорщині. Після ліквідації українського дипломатичного представництва в Угорщині з наказу Симона Петлюри виїхав делегатом УНР до Канади, оселився у Торонто.

В Канаді очолював антибільшовицький рух. Був організатором і керівником управ ветеранських організацій вояків Армії УНР. На зустрічі з королевою Єлизаветою та королем Георгом представляв українських вояків.

Генерал-хорунжий Володимир Сікевич пішов з життя у віці 82 роки. На похорон прибуло кілька тисяч людей, прощання тривало п'ять днів.

За матеріалами «Історичної правди»

СИЛИ ТРО ОТРИМАЮТЬ МІНОМЕТИ КАЛІБРУ 120 ММ

ВЕЛИКИЙ ЗБІР НА 333 МЛН ГРН ДЛЯ ФОРМУВАННЯ В 11 ОБЛАСТЯХ 31 БАТАРЕЙ З МІНОМЕТАМИ КАЛІБРУ 120 ММ У СИЛАХ ТЕРИТОРІАЛЬНОЇ ОБОРОНИ ЗСУ ЗАКРИТО.

Завдяки фінальному внеску компанії ОККО у розмірі понад 48 млн грн вдалося акумулювати кошти для бригад Сил тероборони для Тернопільської, Полтавської, Рівненської, Вінницької, Черкаської, Миколаївської, Хмельницької, Кіровоградської, Закарпатської, Одеської і Чернівецької областей, котрим бракувало від 22 до 55 відсотків потрібної суми.

З кінця грудня 2022 року Фонд «Повернись живим» збирав 333 млн грн на розвідувально-ударні комплекси (РУКи) зі 120-мм мінометами для Сил ТРО ЗСУ. Кошти на кожну область – від 10,8 млн грн до 32,4 млн грн – акумулювали окремо, оскільки наші бригади сформовані за територіальним принципом, регіони мають від однієї до трьох бригад.

«На озброєнні Сил ТРО є міномети калібру 60 та 82 міліметри. Ми ж закупимо «120-ки», які збільшать дальність вогневого ураження з 4 до 7,1 км. А отже, значно посилять спроможність у відсічі ворогу», – говорить директор Департаменту розвитку та партнерства «Повернись живим» Олег Карпенко. Сили територіальної оборони захищають і звільняють від окупантів Україну

вздовж усього фронту. Наприклад, разом з іншими родами військ ЗСУ стримують росіян на одному з найтяжчих напрямків – Бахмутському.

Вчасна масштабна допомога компанії ОККО дозволить якнайшвидше забезпечити РУКами захисників.

Кожен із розвідувально-ударних комплексів складається з:

- 6 мінометів калібру 120 мм;
- 3 прохідних пікапів;
- 14 радіостанцій Motorola;
- 9 приладів нічного бачення (ПНБ);
- 3 квадрокоптерів DJI Mavic 3 і додаткові батареї;
- 3 Starlink;
- 8 планшетів із ГРК «Атмос», карти пам'яті та чохла;
- 3 джерела безперебійного живлення (1 кВт);
- 3 інверторних генератори (1,6 кВт);
- 3 біноклей із сіткою та компасом.

Ми вдячні друзям і партнерам – фонду «Повернись живим» та всім відповідальним бізнесам, що долучилися до збору, а також тисячам українців, які донатили на розвідувальні комплекси з мінометами для нас!

Ілюстративне фото ДК «Укроборонпром»

СПРОТИВ

Часопис Командування Сил територіальної оборони ЗСУ

ПОШИРЮЄТЬСЯ БЕЗКОШТОВНО

Головний редактор:
Денис Вергун

Відповідальний за випуск:
Євген Лавренюк

Відповідальний за логістику:
Дмитро Бивалін

Верстка та дизайн:
Євген Павлович

Телефон гарячої лінії:
0 800 507 028

E-mail для запитів:
to_info@post.mil.gov.ua

Телефон редакції:
093 521 90 89

ЗАВІТАЙТЕ
НА НАШ
САЙТ

TRO.MIL.GOV.UA